

ki hočejo uničiti, ali vsaj oblatiti vse, kar je v naši mladi domovini dobrega. Podpisani župani rogaškega okraja poznamo že od Vašega prihoda v Ptuj Vaše vzorno in nesébično delovanje v vsakem oziru in Vam tem potom izražamo svoje popolno zaupanje in odkrito spoštovanje.

Gospod Ivan Hribar,
kt. namestnik

v Ljubljani.

V prilogi Vam, gospod kraljevi namestnik, predlagamo prepis zaupnice, katero smo poslali našemu priljubljenemu vodji okrajnega glavarstva v Ptuj, gospodu drju. Otmarju Pirkmajerju ter Vas iskreno prosimo, z vso odločnostjo ustavite brezvestno gonjo proti odličnemu uradniku. Ta gonja že predolgo zastruplja našo javnost in ruši neopravičeno ugled državnih oblasti.

Podpisi 14 županov:

Dne 24. septembra 1921.

V. Bizjak, župan v Rogški Slatini; J. Žurman, župan pri Sv. Trojici; V. Žurman, župan v Okolici Slatina; Andrej Cverlin, župan na Brestovcu; Janez Roškar, župan v Rajnkovcah; Jožef Anderlič, župan v Nimnem; Avton Kos, župan pri Sv. Katarini; Alojzij Anderlič, župan v Platu; J. Stiplošek, župan v Sp. Sečovem; Bl. Bukšeg, župan v Donački gori; F. Letonja, župan v Čermožišu; Anton Pulko, župan v Žetalah; Anton Bebelak, župan v Tekovačevem; Hijeronim Zabau, župan pri Sv. Mohorju.

Konec Peskove zadeve.

Anton Pesek je bil več let učitelj pri Narapljah. Od tam je prišel preko šolanja na Koroškem v Ljubljano, kjer je popustil učiteljsko službo in se poprijel drugih poslov. Med vojsko si ji pridobil precejšnje premoženje. Začel je tudi izdajati svoj list Jugoslavijo.

Pri zadnjih občinskih volitvah so ga kandidirali v občinski svet narodni socialisti. Po volitvah so hoteli ti, da postane Anton Pesek ljubljanski župan.

Med tem pa se je iz gostilniških in kavarniških pogovorov izvedelo, da Peskovo prejšnje življenje ni tako, ki bi ga usposobljalo za ljubljanskega župana. Začele so se uradne preiskave, ki so to stvar dognale. Od ljubljanskega županstva je bil g. Pesek po teh poizvedovanjih izključen. G. Pesku se je stvar zaupno povedala. On pa se ni hotel ukloniti, nego zatajeval vsako zlobno dejanje in se rotiti, da je njegovo življenje bilo vedno neomadeževano. Tej trditvi so naseli Peskovi ožji prijatelji in znanci in se zavzeli zanj.

V soboto, 24. septembra je prišlo radi teh očitkov v Ptuj do kazenske razprave. Vršila se je razprava tajno in v pondeljek je bila izrečena sodba. Toženi g. nadučitelj Klemenčič je bil obsojen radi nekkih očitkov, s katerimi je izpostavljal g. Peska zasmehovanju, ali oproščen je bil obdolžitve homoseksualnosti, ker je to dokazal po pričah.

S to obsodbo je Peskova zadeva za vsakega treznega človeka razčiščena. Končana so s tem ona mučna prerekanja in očitanja, ki so nekaj mesecev vznemirjala našo javnost. Vsa zadeva je pokazala, kako malo izkušeni, kako nezreli smo še mi Slovenci. Drug do drugega nimamo zaupanja, javnost hočemo z zavijanjem resnice preslepiti, vse to pa delamo iz strankarske strasti, iz sovražstva do drugih političnih strank.

Jugoslovanska demokratska stranka je od početka te afere hotela, da ostane afera v svojih mejah in ne zastruplja javnosti. Obžalovanja so vredni ljudje, katerih narava je nagnjena do nenravnih dejanj. Pošten človek jih pomiluje. Zato ostanejo taka dejanja skrita med najožjim krogom. Ali človek, ki se je v tem oziru pregrešil, se mora tudi temu primerno vesti. Ne sme siliti preveč v ospredje, kjer je lahko izpostavljen raznim napadom. Še manj pa sme tak človek dru-

gim izmišljati in očitati nečednosti, če jih sam ni prost. To pa se je zgodilo v Peskovem slučaju. Pesek in njegovi tovariši so na vsak način hoteli, da je g. Pesek nemadeževan. Dasi se je moral g. Pesek čutiti krivega, se ni hotel udati v svojo usodo, nego je mislil z drznim tajnjem in ostudnim blatenjem svojih nasprotnikov preslepiti svoje privrženca in vso javnost. Ali to ni šlo, ker naše oblasti in naša javnost se ni toliko pokvarjena, da bi se dala preslepiti.

Zato pa naj rodi izčiščenje Peskovega žalostnega slučaja za nas dobre sadove. Bodo poštene proti drugim, kakor hočemo, da so oni poštene proti nam. Ne iščimo pazerja v tujih očeh, ko bruha v svojih očeh ne vidimo!

Kaj je s tobakom?

(Feliks Grögl.)

Slovenija je dobila letos po tolikih brezuspešnih prošnjah v rajni Avstriji dovoljenje za sajenje tobaka; seveda ne, kakor si je to večina predstavljala, vsak za se, temveč za državo.

Priglasilo se je primeroma malo sadilcev, med katerimi sem tudi jaz, in kot tak bi rad povedal v sledečem svoje misli o sajenju tobaka v Sloveniji, v zavesti, da enemu ali drugemu interesentu ustrezem.

Vsi tobačni nasadi v Sloveniji so pod nadzorstvom državnega monopolnega urada v Ptuj, kojega vodi strokovnjak iz Dalmacije, jako vpluden in postrežen gospod tajnik Peter Šegvič, ki je, o čemer sem prepričan, vsakomur radevolje na razpolago.

V njegov delokrog spadajo vse podrobnosti o sajenju, gojenju, sušenju in drugih opravkih pri tobaku; jaz si bom olajšal le svoje lastno srce.

Posadil sem letos, ker me je mera goljufala, namesto predpisanih 2000 le 1432 sadik.

Sadike sem si vzgojil sam po predpisih in so izvrstno uspele.

Od začetka jih je zadrževala suša, a so se potem na njivi hitro in krasno razvile. Za nasad sem vporabil kos od puščenega vinograda. Slabih rastlin je bil le mali odstotek. Srednji, zreli listi so merili na dolžino do 75, na širino pa do 50 cm.

Tobak, obran seveda, sem potem po prvi fermentaciji (pacanju) obesil na podstrešju (dilah) in je sedaj suh, da se ga ne sme dotakniti.

S tem tobakom se bo dalo delati dalje še le, ko pride deževno vreme in se bodo listi navlekli toliko, da se ne bodo drobili.

Ako bo, o čemer ne dvomim, monopolna uprava držala dano besedo, upam dobiti lepo svotico denarja, ki ga tudi rabim, saj imam polno kočo otrok in povrh še — ženo.

Letos se bo torej tobak v Sloveniji obnesel gotovo, kolikor se tiče pridelka; ako bo temu primerna tudi odkupnina, potem se bo drugo leto oglasilo veliko število sadilcev, in zato bi bilo po mojem mnenju treba priprav takoj, in sicer intenzivnih priprav, da ne bo zopet vse tako prenačljeno, kakor je bilo letos.

Predvsem bi bilo treba ljudstvo natančno seznaniti z zadevo.

To bi najlažje napravili strokovnjaki, a teh manjka.

Kaj ko bi država, oz. monopolna uprava poklicala 2 strokovnjaka, ki bi v zimskem času prepotovala Slovenijo in v poljudnih predavanjih prepričala ljudstvo, da se mu mudi nov vir dohodkov in ga natančno poučila o vsem potrebnem. Prepričan sem, da bi se trud in izdatki stoterno poplačali.

To so moje misli. — Gotovo prinesejo kaj sadu.

Dopisi.

Mestni Kino Ptuj. Vljudno naznanjam cenj. občinstvu, da se bodo vršile v tukajšnjem

gledališču od 1. oktobra naprej kinopredstave in sicer po sobotah ob 8. uri in po nedeljah ob 5. in 8. uri zvečer. — Hiša grozote, 5 epoh. — Pauti, 3 epoh. — Človek brez imena, 5 epoh. — Osveta Brahmāna. — Grofica Walewska. — Princezinja Mila. — Harakiri. — Beli pav. — Tajinstveni doživljaji prof. Olafa Bruhma. — V soboto, dne 1. ob 8. uri in v nedeljo 2. oktobra ob 5. in 8. uri zvečer „Žrtev tradicije“. Krasni igrokaz v 5 dejanjih. Spisal Emar Fröberg. Regija Rene Carlsten. V glavnih vlogah prvovrstni švedski igralci: Hjalmar Selander, Torz Teje itg. — V soboto, dne 8. oktobra ob 8. uri zvečer in v nedeljo, dne 9. oktobra ob 8. uri „Solčni žarek.“ Komedija, interpretirana po najmlajših umetnikih sveta: Mary Osborne (6 let) in črnc Sambo (9 let.) Premijera pred kratkim v Apolo-kinu na Dunaju. Kot nameček dve krašni veseligr. V glavnih vlogah Maks Lander in Teddy. Naslednja predstava „Hiša grozote“ v 5 ep. Po 15. oktobru se vrše predstave tudi ob sredah in četrtkih ob 8. uri zvečer. Vsakokrat nov program. Navzlic visokim nabavnim stroškom so cene le malenkostno znižane. — Predprodaja vstopnic ob nedeljah od 11.—12. uri pri kino-blagajni. Sedeži se tudi abonirajo za celo sezono. Za obilen obisk se priporoča Ravnateljstvo.

Označba Gornji Ptuj se nam ne zdi pravilna. To je prestava nemškega „Oberpettau“, katere ljudstvo ne rabi. Ljudje govorijo: „Na grad, na gradu, z grada.“ Zato predlagamo kot krajevno označbo: Ptujski grad.

Prijavljenje vina. Vinogradniki se opozarjajo na čl. 8 točka a pravilnika o trošarini na vino (Uradni list z dne 17. septembra in 17. novembra 1920 števil. 338 in 426) ki določa, „da so producenti vina sicer oproščeni plačevanja trošarine, v kolikor ne izvršujejo gostilniškega obrta ali drugačne prodaje vina na drobno, razen če ga morda prigodno točijo pod vejo, in tudi ne izvršujejo obrtne prodaje na debelo, za množino vina lastnega pridelka, ki ga porabijo zase in za svoja gospodarstva; kontrole pa tudi ti producenti niso oproščeni. Producenti vina, tedaj vsi vinogradi, so torej dolžni, prijaviti tekom 24 ur svoj vsakokratni pridelek, posebno pa tudi oddajo posameznih množin pridelka in vsak eventualni prejem tujega vina oddelku finančne kontrole po običajnih pravilih tega pravilnika. Samo odvzemanja vina lastnega pridelka zase in za svoje gospodarstvo jim ni treba naznanjati.“

Konfekcijska tovarna v Mariboru. Industrializacija naše dežele kaže vedno večji napredek. To moramo tem srčneje pozdraviti, ker nas dela to od inozemstva popolnoma neodvisne in nam zagotavlja dobavo najvažnejših življenjskih potrebščin po domači industriji, kar bo brezdvomno pripomoglo k ozdravljenju naše šibke valute. Eden najvažnejših predmetov našega uvoza je obleka. Tudi to, ki smo jo morali za drag denar uvažati, bomo sedaj proizvajali doma. Znana firma „Jugoslovanski Lloyd“ iz Beograda je osnovala v Mariboru, Ruška cesta št. 45 na lastnem 9000 m² obsegajočem prostoru veliko tovarno za konfekcijo moških in deških oblek. Novomodne tovarniške stroje goni električni tok in razveseljivo je njih šumenje, ki naznanja, da je tudi pri nas vzknila industrija te stroke. Na stotine delavstva bo v tej tovarni služilo svoj kruh. Gotovo je tudi, da je ta ustanovitev privabila tudi druge v naši državi pomankljive industrije in jim dala poguna. Na ljubljanskem velesojmu so trgovci že doznali pomembnost podjetja in ga obsuli z naročili. Razen obširne zaloge moških in deških oblek zalaga Jugoslovanski Lloyd D. D. tudi razne vrste moškega in ženskega blaga. Tudi to postaja sedaj domač proizvod in se vsepovsod priporoča.

Ormož. Dramatični odsek ormoške čitalnice priredi v soboto, dne 1. oktobra 1921 v zimski sezoni svojo prvo igro in sicer „Dobrodelnost“, tridejansko šaloigro znanega slovenskega pisatelja dr. Frana Detela. Začetek ob pol 8. uri zvečer. Čisti dobiček je namenjen za nakup novih knjig ljudske knjižnice,